

пруга. Цѣлиятъ ѝ животъ доби само една мисль — да облекчи мжката и самотата на хубавия пленникъ.

А царь Калоянъ пѣтуваше неспирно, обикаляше ново-превзетитѣ градове, дигаше нови крепостни стени...

И нищо не виждаше, нищо не разбираше отъ това, което става съ Целгуба.

Тежки държавни грижи заслѣпяваха сърдцето му.

ГЛАВА XXV.

Топлата нощъ нахлува на широки вълни презъ отворенитѣ прозорци и лѣха тежка замая.

Целгуба неспокойно се разхожда изъ стаята си. Цѣла вечеръ тя бѣ чакала и обикаляла изъ градинитѣ, но императорътъ не бѣ излѣзълъ. Какво се е случило? Да не е нѣщо боленъ? Да не е нѣщо сърдитъ? Тъмно безпокойство безжалостно я разкъсва. А нѣма кого да попита, какъ да узнае... Тя се мжчи да си припомни всичко отъ предния день, но не намира нищо, което би могло да обиди латинеца. Той дълго ѝ бѣ разправялъ за родната си Фландрия, за децата си, за покойната си жена. Безъ да разбира всичкитѣ му думи, тя бѣ доловила причината на дълбоката му тѣга, и съ нѣжни слова се бѣ опитала да го изтрѣгне отъ мрачнитѣ му мисли, съ треперяща, неловка ржка се бѣ опитала да изтрие сълзитѣ, които капѣха по лицето му. Тогава той бѣ уловилъ ржката ѝ и дълго я бѣ цѣлуналъ. Следъ това, безъ да каже нищо, бѣ станалъ и си отишелъ. Защо се бѣ разсърдилъ? А можеби не се сѣрдѣше... Тогава?

Тя се послуша и погледна презъ прозореца. Сърдцето ѝ трепна безумно. Между тъмнитѣ дървета се мѣрка една висока стройна осанка. По облѣнатата въ лунна свѣтлина пѣтека се задава императорътъ и пакъ изчезва въ сѣнката на градината. Стѣпкитѣ му сѣ безпокойни. Нѣщо тревожи и смущава духа му.

Целгуба се намѣта съ лека одежда, и следъ като загася борината въ стаята си, бързо се оглежда изъ пред-